

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“ a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általalatok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhhoz, 1895. márczius 6-án.

Előfizetési árak: évre 12 kor., $\frac{1}{2}$ évre 6 kor., $\frac{1}{4}$ évre 3 kor. Egyes szám ára 10 fill.	Felelős szerkesztő: BILKEI FERENC.	Segéd-szerkesztő: KETSKÉS ELEK.	Megjelenik: kedden, csütörtökön és szombaton este. Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Szent-István-tér 1. Egyes számok kaphatók: a dohánytörszádban.
--	--	---	--

A Kath. Kőr közgyűlése.

A tizedik esztendő határhárvét jelent a székesfehérvári Kath Kőr életében. Le-küzdve a kezdet nehézségeit, göröngyök és tövisek közt folytatja útját fölfelé. A tizedik esztendő közgyűlésén megállapodik, nem azért, hogy a pihenést kezdje, hanem hogy széttekintsen. Hogy tekintete megalégedettséggel pihenhessen a megtett uton, hogy szemeivel újra lássa azokat a fáradsalmakat, melyekkel titáni küzdelmeit vívta s erőt és kitartást merítsen a jövőnd munkájára.

Hogy a Kath Kőr némi büszkeséget érezhet, talán jogos és méltányos. Ugy-szólvá anyagi eszközök híján, csupán a lelkesedés és törhetlen hit és remény pajzsától védve ment bele új otthonának megteremtésébe. A ki Fehérvár társadal-mában ilyenre képes és törekvéssel egy-bekapcsolja azt a nemes szándékot, hogy a mikor a jónak és nemesnek kultiválá-sáról lesz szó, mindig igyekszik első lenni annak munkálásában — annak jelenét örömteljes öntudat, jövőjét a legszebb remények illetik.

Hogy büszke örömeinek kifejezést ad-jon, koszorút font. Nem önmagának, hanem annak a két férfinak, a kik az eszme hordozói, kivitelének első és alapvető munkásai valának. Ünnepelte dr. Steiner Fülöpnek, a lánglelkű főpásztornak emlé-két s letette hálájának és ragaszkodó szeretetének zálogát a nagy szívű Prifach József előtt. A ki érzelmeit tolmácsolni tudta: egész ember volt. Meggyőzte az ést és hódolatra készítette, lelkesedésre ragadta a szíveket a nagyok emléke iránt, hogy akkor, mikor a mult előtt állottunk, egy szép jövő reményei tártultak föl elő-tünk. Az eszmei bőségek, a szónoki erő-nek és pompás, lelkesítő előadó képesség-nek oly jeleivel találkoztunk, a melyekre mindig büszkeséggel fogunk emlékezni.

A közgyűlés lefolyása, az ott elmondott be-zsédek oly nagy értéket képviselnek, hogy azok-nak egész terjedelmükben való leközlésével olva-sóközönségünknek szolgálunk.

A közgyűlést — mint minden évben — ez idén is szent mise előzte meg, melyet Posits Mi-hály kanonok mondott a pápneveldei templom-ban. A kőr tagjai — kikhez Szógyény Marich

Julia urhölgygel élükön az oltáregylet tagjai kö-zül is többen csatlakoztak — nagy számmal je-lentek meg a Szent-István-Terem díszes falai kö-zött. Egyházi és világi intelligenciánk jó részét, megys püspökünkkel valamint a külvárosi körök számos tagját láttuk a hallgatók között.

Az énekkar elnévelvén az „Isten áldd meg a magyart“, Mayer Károly apátkanonok tartott emelkedett szellemű beszédet, melyben a közgyű-lést megelőző diszközgyűlés céljáról szolt a kö-vetkezőkben:

T. Közgyűlés!

Midőn egy év előtt a kath. kőr szives bi-zalma folytán egyházi elnökké történt megválasz-tatásom alkalmából hálás köszönetemet fejeztem ki az irántam megnyilatkozott bizalomért; egy-uttal azon reményemet is hangsúlyoztam akkor, miszerint buzgón várom, hogy a kath. kőr éle-tében mindig jobban nyilvánuló életerő, a mind-inkább feljére tömörülő érdekelttség, meg fogja valósítani azon nagy reményünket is, hogy a kath. kőr helyeül szolgáló egyházmegyei központi egyleti ház rövid idő alatt ki fog bővülni egy, a múlt közönség igényeinek mindenben megfe-lelő díszteremmel is. De ha valaki a mult év febr. 2-án azt kérdezte volna tőlem, mit értek én ezen „rövid idő alatt“? vajjon ezen megva-lósulást a legközelebbi jövőben várom-e? Hatá-rozottan „nem“ -mel kellett volna felelnem.

Igen is soha sem hittem, hogy a kath. kőr következő évi közgyűlését már ezen egyleti ház dísztermében lehet szerencsém üdvözölhetni.

T. Közgyűlés! amint a kath. kőr, az ő erős működési vágyától ösztönözötve érezte meg legelőnkben a működésre alkalmas helyiségnek a hiányát; a mint a kath. kőr kebelében lángra lobbant égő vágy hatott elhatározólag az energi-kus kezdeményezés elodáztatlan szükségessé-gére: úgy éppen a kath. kőr az, melynek örömtől dobbanó szívében ma, — ezen hivatalos aktu-sának alkalmá adtán — a hála édes érzete ural-kodik.

En csak kötelességet teljesitek tehát, ha ma, ezen ünnepélyes pillanatban, midőn a kath. kőr hivatalosan nyilatkozhatik, hálánkat és kö-zszönetünket fejezem ki Ő Mélt. megys Püspök urunk és fővédnökünk iránt, ki oly széles alapon kegyeskedett az építő-bizottság szervezetét jóvá-hagyni, hogy eredményes működésére a szüksé-ges feltételt bizta. Hálánkat és közzönetünket fejezzük ki Nagyságos Gremssperger István apát-kanonok elnöksége alatt működő építő-bizottság-nak. Igen! a kanonok ur ismeretes szívós és kemény akarata, a bizottság buzgó, egymást önzetlenül támogató munkája, páratlanul meg-lepő rövid idő alatt oldotta meg a kérdést, és Say építő-művész ur az adott viszonyok mellett is, és a kötött építési keret korlátai dacára is genialis conceptionját érvényre juttatta!

T. Diszgyűlés! De kettős az örömünk, kettős a hálánk ma! Ha nem reményltem azt — em-

beri számítás szerint, — hogy közgyűléstünket már itt e teremben tarthassuk meg, annál ke-vésőbb remélhettük azt, hogy e közgyűlés egy-uttal hivatala leendő egy igen kegyeletes ünnepély megülésére.

Ugyanis ezen díszterem megnyitása még meg sem történt, midőn még mult év november közepén Reinprecht Antal jószágkormányzó ur Ő Nagysága egy hozzám intézett igen kedves levél kíséretében, nagyszerű ajándékkal lepte meg a kath. kört. Elküldötte ugyanis Nagybátyjának, bold. emlékü Dr. Steiner Fülöp püspök urnak élet-nagyságu arcképét, melyet Steiner Rudolf sop-romi akadémiai festő, a boldogult nagy Püspök-nek unokaöccse által volt kegyes olajba fest-tetni egyenesen a kath. kőr számára. A kath. kőrnek 1903. évi nov. 22-én tartott választmánya nagy örömmel és hálával fogadta Ő Nagysága-nak e nagylelkű ajándékát és elhatározta, hogy a küldött nagybecsű, igen nagy művészelettel festett és élethű arcképet a közgyűlés alkalmával fogja a Nagy Püspökhöz méltó ünnepélyek között le-leplezni, és olvasó termében elhelyezni.

Dr. Szabady József indítványára egyuttal ugyanazon ülésben határozattal emelkedett az is, hogy a kőr néhai Prifach József, pápai Praelatus káptalani Nprepost, e kath kőr első egyházi el-nöke és nagy jötevője arcképét is megfesteti, hogy míg amaz impozáns nagyságával a kath. kőr ol-vasó-termet fogja díszíteni, emez szerényebb mé-retben bár, ugyanazon kőr társalgó-termett ékesítse. Tisztelettel felkérem T. Dr. Saára Gyula tagtársunkat, kegyeskedjék a leleplezés ünnepé-lyes aktusát ünnepi szónoklata kapcsán, társadal-milag szentesített módon foganatosítani.

A lelkesedéssel hallgatott beszéd után dr. Saára Gyula mondotta el magasan szárnyaló beszédét, melyet vázlatosan a következőkben közlünk.

Mélyen tisztelt ünneplő közönség s igen tisztelt diszközgyűlés!

Önszeretetünk az, mit vallásunk parancsá-ban: hogy felebarátunkat mint minmagunkat sze-szeressük, saját és más emberek közötti visz-o-nyaink merlegéül felállít.

Szeretni felebarátainkat, embertársainkat mint önmagunkat, az a nemes és kiváló érzés, mi véd bennünket azon önzés ellen, mely az emberek között csak surlódásokat idéz elő.

A felebaráti, embertársaink iránti szeretet az, mi képesít és megerősít arra, hogy egy tiszta, nemesebb önzés támadjon szívünkben, mely ma-gasabb hajlamaink, vágyaink kielégítése után tö-rekszik, mely által senkivel ellentétbe nem jövünk, s a mely folyton arra int bennünket, hogy bol-dogságunkat ne e földön keressük.

A felebaráti szeretet az, mely képes a kü-lönböző társadalmi fokon álló embereket egymá-s-hoz közel hozni s az egymás iránti tisztelet és becsülésben megerősíteni.

Édes hazánk, ugy Székesfehérvár köz- és társadalmi életében régen hiányát éreztük annak

Papp Károly

selyem-műfestő és vegyészeti ruhatisztító

Székesfehérvárott
Városház-tér, 5. szám alatt.
(Bejárat a Megyeház-utcáról.)

Mindenmü úri-, női-, gyermek- és egyen-ruhák, menyasszonyi kelengyék, függönyök, végáruk, valamint ágynemű-toll tisztítását elvállalom. — Gyász esetekben a legrövidebb idő alatti ki-szolgálást ígerek.

156—2

hogy nem voltak oly körök, melyek a vallásunk parancsában is foglalt, a legszebb érzés, a felebaráti szeretetre lettek volna alapítva, mely körök mint közös otthonok lettek volna hivatva arra, hogy az élethivatások fáradsalmi után egyaránt nyújtsanak alkalmat a hit és vallásban való megerősítésre, mint szellemi szorakozást a szegény és gazdag, a társadalom alacsony és magasabb lépcsőin állóknak.

Ily körök, ily otthonok után való törekvés azonban csak pusztá ohaj maradt, míg az 1890-es évek közepén XIII. Leo pápa szentséges atya nyilatkozata: „a katolikus körök azon emeltyük, melyek hivatva vannak, hogy a megdermedt katolikus társadalmat! tepsedéséből kiségitsek“ bejárta. édes hazánkat, a melynek hatása alatt azután megindultak a küzdelmek, a felebaráti szeretetre alapított társadalmi szervezkedésre és a katolikus körök alakítására.

Ezen nemes küzdelemben két nagy férfi alakját láttuk városunkban kiemelkedni.

Az egyik Dr. Steiner Fülöp, a sz-fehérvári egyházmegye élén álló, nagylelkű, sziklaszilárd hittel bíró főpásztor, volt megysis püspökünk, ki lelkében áthatva az egyház igazainak szeretetétől mint vezér állott a küzdők élére, hogy életet adjon ama társadalmi tömörülés és szervezkedésnek, mely a felebaráti szeretet, a hit és a vallás-erkölcsök ápolását, a hit és vallásban való egyesülést írta zászlójára.

Az ő buzdító és lelkesítő szavára alakult meg katolikus körünk 1895-ben, melynek ő, a vezér lett védnöke. Körünk azóta Székesfehérvár társadalmi életének nemcsak egyik elsőrendű tényezője, de egyszerűségi fiók-körével kapcsolatosan otthona lett a felebaráti szeretetben egyesült, szegény és vagyonos, kisebb és magasabb állásban élő városi polgároknak.

De nem csak buzdító és hathatós szavával támogatta körünket, hanem áldozatkészségével anyagilag is elősegítette a kör felvirágozását.

Ó vetette fel az eszmét, hogy a megye katolikus egyesületei egy központban othont találjanak, hogy onnan melegséget és szeretetet terjesszenek.

Mélyen tisztelt diszkozgyűlés!

Nem céloom és nem szándékom, de ezen családias ünnepélyen nem is hivatásom, hogy a nagy püspöknek az Egyház és Haza körül szerzett bokros érdemeit méltassam, hisz arra magam gyengének is érzem, de mégis csak azt akarom meg kiemelni, hogy: ha bár voltak is olyanok, kiknél e nagy férfiú erős akarata, elveiben való kitartása, s megalkuvást nem ismerő jellemzilársága s ebből folyó szigorúsága félreértést szült, de ha azok, a kik őt félreértették, később megismerték és így megértették, azután szerették, tisztelték és ragaszkodtak is hozzá, mert az igazi nemeslelkű főpásztort és jó atyát ismerék fel benne, kinek aztán igaz meggyőződéssel és lelkesedéssel tömörültek zászlója alá.

Hogy mily jellemzilárd s elveihez tántorítatlanul ragaszkodó, s egyháza érdekének küzdelmében kitartó, vezérferfiú volt dr. Steiner Fülöp egyházmegyénk volt főpásztora és szeretett védnökünk, azt legjobban jellemzi egy állmférhuhoz intézett mondása: „Kegyelmes Uram! A sz.-fehérvári püspök éhen halhat, de elveiből mit sem enged.“

Ily vezér alatt, a körünk érdekében folytatott küzdelemnek fényes győzelmet kellett aratnia, mely győzelem diadalát midőn ünnepeljük, egyszerűségi mind az ő, mint vezér emléket is áldjuk.

Mélyen tisztelt diszkozgyűlés!

A nemes küzdelemben dr. Steiner Fülöpnek, a jó vezérnek hűséges társa volt Prifach József egyházmegyénk érdemekben gazdag nagyprépostja. Jó szívről, bőkezűségéről városunk csaknem valamennyi jótékony egyesülete beszélhet s áldja emléket.

De első sorban halálával tartozik neki körünk, melynek élnöke, nagylelkű jótéveje volt.

Igen jól tudta ő, hogy oly nemes és vallás-erkölcsi alapokra fektetett kör, mint a katolikus kör érdekeinek gyámoltásáért, míg egyrészt a felebaráti szeretetre alapított társadalmi érintkezést mozdítja elő, — másrészt pedig az Egyház és a Hazának tesz szolgálatot, mert neveli és élesíti a vallás-erkölcsöket és az önzetlen idealizmust a polgároknak.

Ó volt az, ki az első nehézségekkel küzdő egyesületet anyagilag mindig támogatta, végrendeletében pedig bőkezű és fejedelmi adományával annak fennmaradását a messze jövőre kihatólag biztosította:

Ez a hatalmas épület is az ő, a jó vezér emléket a messze jövőbe kihatóan dicsőíti.

Igen tisztelt diszkozgyűlés.

A nagy alkotók nem érthették meg, hogy az általuk elvetett mag gyümölcsében, s a nemes, nagy és dicső eszme diadalában gyönyörködhessenek.

De nagy szellemük közöttünk van, velünk érez és örül a diadalnak, körünk hatalmas fejlődésének, mely e város társadalmi életében új erőt és pezsgést hozott.

Körünkben a szeretet és béke honol!

Az igazi szeretet nem bontja fel a pártviszályt, a türelmetlenség: társadalmi egyesülésünk — a hit, vallás és felebaráti szeretet erős sziklaim épült fel.

Ma tehát, midőn körünk diadalünnepét ül, soha el nem muló halánknak adunk kifejezést akkor, midőn körünk megalapítója és vezérferfiának dr. Steiner Fülöp felejtethetlen védnökünk és Prifach Józsefnek a jó vezér hűséges társának és szeretett első elnökünknek arcképét otthonunk és körünk helyiségében díszhelyére elhelyezzük s emléket jelen díszkozgyűlésünk jegyzőkönyvében is megörökítjük.

Hulljon le tehát a lepel.

Legyen áldott emléktük!

Nagyságos és Főúrszólendó elnök ur!

Vegye gondozásába és őrizetébe a kör vezérei, megalapítói és jótéveinek arcképeit, hogy azokat édes otthonunk és gyűhelyünk termeiben elhelyezve, ha reájuk tekintünk, buzduljunk és tölük merítsünk erőt és kitartást ama nemes küzdelemben, melyet alapszabályainkban foglalt cél elérésére a késő időkig folytatni fogunk.

Adj a Isten, hogy zászlónk, melyre e kör virágzása, az emberbaráti szeretet, a hit és vallás-erkölcsök diadala van felírva, a messze időkig dicsően lobogjon!

Isten áldása legyen körünkön!

Lelkünk igaz örömeivel és méltó büszkeséggel olvassuk el újra és újra e szép beszédét, mely közéletünk egy kiváló emberének, egy igazi neimes szívnek az őszinte meggyőződéséből fakadó megnyilatkozása volt. Ez a beszéd karaktert adott az egész arcképlelezési ünnepélynek, midőn egy világi embernek ajkáról az élet tapasztalatain, egy melegen érző szíven keresztül szűrt igazságokat sugárzott szét a percről-percre élénkben lelkese-désre gyuló közönség között. Ha hozzá vesszük a szónok külső, szimpatikus megjelenését, csengő, tiszta hangját, magával ragadó lelkesedését, mely Saára Gyula dr. minden beszédét jellemezni szokta — megérthetjük a hatást, melyet hallgatói lelkéből kiváltott s az örömet, mely Mayer Károly indítványa nyomán kelt, hogy a kiváló beszéd a Kör évkönyveiben megörökíttessék, hogy annak szavaiból az utókor igaz lelkesedést és meggyőződést meríteni tanuljon.

Dr. Saára beszéde közben lehullott a lepel a két képről s a közönség kellemesen meglepve szemlélte mindkét képet. A boldogult megyéspüspök hatalmas, életnagyságu képe: igazi művészi munka, melyen meglátszik a szeretet ihlete. Steiner Rudolf, akadémiai festő valóban magának is emléket állított a kitűnő mű megalkotásával. A másik kép egy helybeli művésznek, Zsolt urnak műve, a kit városunkban mindenütt oly előnyösen ismernek s a kinek műterméből egész sereg portrait került már ki. Az ünnepélyen jelen volt Rainprecht Antal úr veszprémi püspöki uradalmi kormányzó nevével, mint a boldogult főpásztor rokonai.

A díszkozgyűlés után, melyet a pápai himnusz magasztos akkordjai zártak be, a Kör rendez évi közgyűlése következett, melyet Mayer Károly apátkanonok ezen szavakkal nyitott meg:

T. Közgyűlés!

Leértük halánk és kegyeletünk adóját a most lefolyt diszgyűlésen mindazért, a mit nyertünk. Mi mégis, T. K.! mint a kath. kör tagjai nem egyedül ezen örömteljes bár, de külső nyereségeinket szemléljük ma, nem egyedül ebben gyönyörködünk.

Tudom én azt, T. K.! hogy az ember természetét tekintve, erre is jogunk van, sőt kötelességünk is; mert hisz külső érzelmeink szerve főképpen a felületek vizsgálatára vannak rendezve. Azonban az emberi léleknek szellemisége az, mely az érzelmei közbevetett szolgálatai után a felületeken is keresztül hat, és világokat lát, melyek az érzelmekre nézve nem is léteznek, mert erre az érzelmei teljesen képtelenek.

Szóval úgy vagyunk mi is ma, ezen ünnepély magasztos hatása dacára is, mint az Egyház, midőn templomot, szent képeket szentel: bár szívesen szemléli a kövekből épült templom magasztos arányait, vagy a művészi festmények szépségeit: imáiban, himnuszaiában azonban mégis a szellemek országát, sőt ennél is magasabbra, a kegyelem birodalmába emelkedik fel s örömmel zengi a „Coelestis Urbs Jerusalem“ben a „beata pacis visio“-t. Lelke t. i. az egyháznak ott révedez a sz. Lélek templománál s ennek miként való megszentelésénél.

Hasonlóképpen előtűnik is ma főképpen a kath. kör magasztos célja lebeg, és a körnek mai ünnepélyesebb és kegyetes momentumokban gazdagabb közgyűlése is csak még élénkebb színben, még parancsolóbb követeléssel tünteti fel előtűnik a kath. körök hivatásának magasztos voltát, t. i. a vallás-erkölcsi szellem, a közművelődés, az összetartás öregbítése által a magyar kath. társadalom ápolását.

Midőn a kath. kör a vallás-erkölcsi alapon való működéséről szól, magától értetők, hogy ez alatt a legbiztosabb, tisztán az isteni kinyilatkoztatáson alapuló kath. álláspontot érti.

Soha se féljünk mi attól, T. Közgyűlés, ha a kath. körök tevékenysége szorosabbra fűzi eleménket az örök igazságok vezérfényéhez, s ha akaratunkat az örök erkölcsi törvények alá hajtani törekedik; rabszolgaságba terelni nem fog minket ez által ép úgy nem, mint nem lehet rabszolgaságnak mondani azt, ha valaki a logika törvényei szerint gondolkodik.

Sőt arra van szükségünk főképp napjainkban, hogy a gomba-módra elszaporodott, az elméket megtévesztő és az akaratot megbénító s így az igazi jellemet aláásó, hamis jelszavak tömkelegében ezek értékét mindenkor az örök erkölcsi törvények világán tudjuk kellőképpen mérlegelni.

T. Közgyűlés! Hányszor hallunk szomorú panaszhangokat a miatt, hogy elégtelenség, lézadások, socialis agitációk fenyegetik a társadalmi rendet; s hányszor tapasztaljuk azt, hogy e bajok okait sokan a nép tudatlanságában keresik, vagy pedig annak tulajdonítják, hogy a nép nem gondolkodik logikailag.

Tógl és Szlanyinka

férfiszabók

Székesfehérvárott, Szent-Imre-utca I. szám.

Ajánljuk dúsan felszerelt raktárunkat a legfinomabb tavaszi és nyári angol és hazai szövetekből. Vállalkozunk mindennemű úri-, egyen- és papi-ruhák legutányosabb ár melletti, korrekt és gyors elkészítésére. — Vidékre próba nélkül.

Én azt álítottam, hogy igenis a nép gondolkodásmódja helyes és nagyon is logikus; mert a nép mindenkép helyes konsekvenciával vonja le a premissákból a megfelelő következtetést. Sőt többet mondok; azt mondom ugyanis, hogy a nép e tekintetben hibát nem is követhet el, mert ez az értelem természetes törvénye, tehát az Isten adománya, s így itt hiba nem is lehet. Ami hiba van, nem onnét van, hogy a nép gondolkodásmódja helytelen, hanem onnét van, hogy hibásak maguk a premissák, melyek következtetéseiben alapul szolgálnak neki.

Es honnét veszi a nép ezen hamis premissákat? Ugy tanulja el az ugynevezett intelligenciától; Hát ez? Ez meg lelkébe fogadja a hamis bölcseseti elvek szuggerrálása által, melyeket tán az iskolában, tán a könyvekben, tán a társadalmi érintkezésben, vagy pedig a politikai irányók és tendenciák behatása folytán nyert.

Lehet, hogy e hamis irányelvek a tudomány fértáinál nem is annyira veszélyesek. Megengedem ezt is. Mert tudom, hogy ezek megszokták azt, hogy hypohezisekkel dolgozzanak; innét komolyabb pillanatban, vagy tanulmányaik bővítése folytán, igen könnyen ök is a hypohezisek színvonalára szállíthatják le ezen elveket és ezek értékét. A nép azonban ezen világgá dobott frázisokban axiomákat lát és premissákká gyanánt használja fel.

Axioma, tudvalevőleg görög szó, és méltóságot jelent. Átvitt értelemben azon mondatokat nevezzük axiomáknak, melyek valamely nagy, vagy első igazságot fejeznek ki, mely bizonyításra nem csak nem szorul, de sokszor nem is bizonyítható be, mint mondani szokták az iskolákban: „petitio principii.” nélkül. Ezen axiomák tehát a többi mondatoknak azon méltóságos urai, a melyek előtt kalapot emelünk.

De J. Közgyűlés! hányszor hallunk — fájdalom — axiomaként hangoztatni olyan mondatokat, olyan elveket, olyan jelszavakat, melyek előtt bizony kalapot nem emelünk; halljuk ezeket még olyanok ajkáról és szájából is, kiket a műveltség vagy tudomány terén különben teljesen tisztelünk méltóknak tartunk és kell is tartanunk! Fájdalom! néhány percnyi érintkezés a mai társadalommal, és szomorú meggyőződést szerezhetünk arról, hogy korunk valóban a hamis jelszavak kora.

T. Közgyűlés! Kettőre van szüksége mai nap ennél fogva még a művelt embernek is arra nézve, hogy magán, de társadalmi életében is kath. meggyőződéséhez hiven ragaszkodhassék! Világos fejre és bátor szívre! Igen, műveltségi állapotának megfelelő és ezzel lépést tartó vallási ismeret és férfias, hű meggyőződési erő az, mely őt képessé teszi arra, hogy a hamis irányelvek és jelszavak tömkelege előtt meg ne hátráljon, sőt bátran, sikeresen és férfisan megállhasson.

T. Közgyűlés! E két kellék ápolása körül való buzgó munkálkodás képeze a jövő egyetlenségben, sőt mindenkör a kath. körök legfőbb feladatát! Erre kérem az Isten áldását, kinek szent nevében a közgyűlést ezenem megnyitom.

Ezután Dornis István titkár jelentése következik, a ki valóban tartalmas s alakilag kitűnő képet nyújtott a kör múlt évi életéről. A kiváló jelentést lapunk legközelebbi számában egész terjedelmében fogjuk közölni. Majd Almássy János pénztáros olvasta fel nagy gondnal és lelkiismeretességgel készített jelentését, a melyért, mint a titkári jelentésért jegyzőkönyvi köszönetet szavazott a közgyűlés s a pénztárosnak megadta a felmentvényt. Ezután az alapszabályok módosítása következett, melynek legfontosabb pontja az, hogy kath. hölgyek 4 kor. évi díjjal a kör pártoló tagjai lehetnek. Végül pedig a tisztikar újalakítása történt meg a következő eredménnyel:

Tisztikar: Elnök: Mayer Károly, világi elnök; ifj. gr. Zichy János, egyh. alelnök; Scheirich Antal, világi elnök; Mészárosy Benédék, igazgatók: Kégl Miklós, dr. Szabady József, háznapok: dr. Bierbauer Viktor és dr. Kneifel Ferenc, titkár: Dornis István, jegyzők: Angeli István és Angeli Nándor, ügyész: dr. Say Viktor, pénztáros: ifj. Almássy János, könyvtárosok: dr. Torday Anyos és Ketskés Elek, ellenőr: Schlamadinger Alajos, gazdasági ellenőr: Lindermann Antal.

Választmány: Rendes tagok: Czollner Vince, br. Gudenus Ervin, Havranek Antal, Károly Ignác, dr. Knithoffer Károly, Kovács Károly, Krécsy Miklós, Mayerhoffer Ferenc, Reé István, dr. Saára Gyula, Seidl János, Streit Ferenc, Tóth István, Vida Dezső; póttagok: Havranek Lajos Klóknér József, Pápay Nándor, id. Túry Antal. Fél egy órakor Mayer Károly elnök bezárta az ülést.

UJDONSÁGOK.

— **A Szent-Imre-Kör vándorgyűlése.** Örömmel jeleztük lapunk múlt számában, hogy a budapesti egyetemi ifjuság *Szew-Imre-Kör* május elsején városunkba jön. Ez ügyben mult vasárnap már itt is járt a kör elnöke: ifj. Mailáth György gróf elnök, Schandl Károly alelnök és Kerékgyártó Árpád titkár, a kör képviselőiben. A kath. egyetemi ifjuság küldött első sorban is Városvy Gyula püspök úrnál tették tiszteletüket, ki kitűnő szeretettel és jószággal fogadta az ifjakat. A kiváló egyházfejedelem behatóan tudakozódott a kath. egyetemi ifjuság viszonyai felől s biztosítván az ifjuság vezetőit legnagyobb jóakarattal, a vándorgyűlést: védnökségét elfogadta. A védnökséget — értesülésünk szerint — egész bizonyosan elfogadják még Erzsébet Amália főhercegnő, báró Fiáth Pál főispán s Havranek József polgármester. E nevek mellett biztosítják az idei vándorgyűlés sikerét a Katholikus Kör erélyes támogatása, s főleg a ciszterciata rend élén Szcenczy Győző igazgató ur igy buzgósága. A gyűlés programja eddig még nincs megállapítva, de hir szerint a műsor fénypontja Prohászka dr. beszéde lesz.

— **Jubileum.** Kudelka Gellért, a helybeli sz. b. Ferenc-rendiek házfőnöke e hó 27 én ünnepli Rend kötelékébe lépésének 50 éves évfordulóját. Budapestről Ororay Izidor provinciális és Kiss Arisztid rendtag jönnek le a derék áldozópap tiszteletére, a ki mint főgimnáziumi tanár, mint buzgó és lelkiismeretes pap annyi érdemet szerzett a Mindenható és derék rendje szolgálatában. Mi, fehérváriak ismerjük őt s hiszen évek óta a miénk s meg vagyunk győződve, hogy lélekben egész városunk kivési részét az igazán derék szerzetes ünnepléséből.

— **A kath. legény-egyesület tagjainak közös szent áldozása.** Feledhetetlen látványoknak voltak szemtanúi mult vasárnap azok, kik a székes-egyház 9 órai nagymiséjén jelen voltak. A katolikus legény-egyesület tagjai zászól alatt, egyleti jelvényekkel feldíszítve jelentek meg, hogy katolikus kötelességüknek eleget tegyenek, hogy vallásos meggyőződésükről testületileg tegyenek vallomást. Szem nem maradt szárazon, midőn a szt. áldozásban mindnyájan a legnagyobb alázattal vettek részt, s szent mise után megújították erős fogadásukat, hogy ezután a bűn útjára lépni nem fognak. Szent áldozás után közös reggelire gyűltek össze az ifjak, s maguk kérték a vezetőséget, hogy minél gyakrabban részesülhessenek a szt. áldozás kegyelmében. Felhívjuk ez alkalommal katolikus társadalmunk minden számot tevő tagjainak figyelmét a legény-egyesület működésére és szives pártfogására ajánljuk ezen lelkes egyesületet.

— **Új pályorvos.** A Déti Vasutnál dr. Vizteleki Frigyes lemondása által megürült pályorvosi állást ma délelőtt töltötte be a budapesti igazgatóság. A választás városunk egyik fiatal, törekvő és népszerű orvosára, dr. Riffer Gézára esett, a kinek mi is szívvel gratulálunk az új álláshoz.

— **Hogy van?** Postajövedéki kihágás miatt került bajba P. I. hírlapíró, mert M. Sz. kisasszony részére díjkezdvevénytel postára adott nyomtatvány belsejébe ceruzával azt írta: „Hogy van?” A büntető törvényszék hosszas eljárás után hármas tanácsban ezért a hírlapíró postajövedéki kihágás miatt 2 kor. 10 fillér pénzbüntetésre ítélt. Az ítéletábla felmentő ítéletet hozott, indokul a következő hozván föl: A szokásban levő és igy közönséges voltánál fogva választ nem igénylő aná kérdésnek „hogyan van?” a hírlapra ráírása a személyes: levelezés különös jellegével bíró közlemény fogalma alá nem vonható és igy vádolt cselekménye postajövedéki kihágás tényálladékát nem állapítja meg.

— **Sakkélet.** Nagy elevenség, élénk sűrűség volt vasárnap tevékeny sakköző társaságunk club-helyiségében az „Othton kávéházban”. Délután 3 órakor ugyanis megérkezett a győri sakkör két legerősebb sakközője és megittközött vérméltúli, egyenlő fegyverrel nyit csatában a 64 mezős sakkjátán országos nevű sakközőinkkel, társaságunk elnökével: regőci Exner Győzővel, majd Kunos Gyula, gróf Festetich Bennő stb. más kiválóbb erejű játékosunkkal. Nemcsak a mieink, de a győriek is nagy virtuozitással játszottak s mindegyik körülbelül feles számmal nyert és veszett a lejátszott pártik közül, melyek többjét joggal taláituk az elemzés után valóban szépnek. A vendégek tiszteletére a „Tiszteiselők Othtonban” társas ebédet rendeztek, melyen dr. Faragó Ödön és Mészöly József győri sakközőkon kívül jelen voltak: Auerbach Gábor, Bäuml Samu, Belák Ferenc, Falvay István, dr. Friss Adolf, dr. Huszár Adolf, Galbavy János, Hamvassy Tihamér, Janikivits Vazul, Kunos Gyula, Meisel Ödön, Németh István, Raics Demeter, Révész Mihály, Tomm Béla, Ungváry Béla, Vadász József, Vermes Lajos és Valch Károly. A jó konyha izletes ételi és szőlőhegytünk leghiresebb szőlőiből beszerzett, házilágra kezelt, kitűnő borai hatása alatt természetes, hogy Kunos Gyula alelnök által a vendégekre megkezdett, dr. Faragó Ödön által viszonzott s ebből folyó toasztoknak alig volt vége-hossza. A fesztelenül kedélyes hangulatban a feltétlen elutasásra készült győriek persze nem nagy erőlködésbe került lekérésni a vasutról. Még vasárnap éjjel dr. Faragó Ödön, ki még Exner Győző ellen is képes volt pártit nyerni és egy remist elérni, sakközőinkkel játszott egyidejűt (szimultánt), de 10 pártiból sakközőink nagy ereje folytán csak hármat nyert meg. Természetes, hogy sakközőink — még pedig nagyobb számmal — elátogatást a győrieknek visszadják. Mi is nagyon okos és praktikus dolognak tartjuk a két közelfekvő vidéki város sakkjátáznak összehozását, mert a kölcsönös és személyes látogatások végeredményben kétségkívül elő fogják mozdítani a hazai sakkélet intenzív fejlődését, a békés és türelemmel szokatott (Mai ideges korban szükséges is. Szerk.) sakkspört minél szélesebb körben való elterjedését.

— **Betegsegélyező-pénztári közgyűlés.** Vasárnap lelt volna a székesfehérvári betegsegélyező-pénztár közgyűlése, ha ugyan a szocialisták izgatósága meg nem akadályozza annak megtartását. Alig nyitotta meg Say Ferenc elnök a gyűlést, a szocialista had éketlen orditozásban tört ki, és dühösen kiabált a vezetőség felé mindenféle csúnya rágalmakat. Városteremt megbotránkozva tárgyalják ezt a dolgot, hiszen mindnyájan tudjuk, hogy a vezetőség a lehető legnagyobb odaadással munkálja a pénztár tagjainak érdekét. Ilyenkor tünik ki, hogy a szocialisták nemcsak gonoszak, de ostobák is: a Jakabokányiék ezreket sikkaszthatnak el a pártkasszából, nem kérik számon; hanem a becsületes emberekben meg nem bíznak. Mikor a zaj semmiképp sem csillapult, az elnök feloszlatta a gyűlést.

— **Állattenyésztési alapok.** Az 1888-ban létesített állattenyésztési alapokat a földm. miniszter a gazdasági egyesületek szabad rendelkezésére bocsátja. Csupán arra kell engedélyt kérniük, ha nem állattenyésztési célokra akarják felhasználni. Ott, ahol az apaállatok beszerzése semmi kívánni valóval nem jár, ezzel a rendelettel a gazdák sokat nyerne, mert ulyis nagyon silány anyagi viszonyok között voltak gazdasági egyesületeink.

— **Elvetemült édesanya.** A lovasberényi csendőrségre Kozma István azzal a panaszzal állított be, hogy míg ő odajárt, valami gézengúz betört nála. A nyomozás során kiderült, hogy a betörést Strasser János el. és Kovács Mihály 16 éves legények követték el. Az ellopott kukorica és tojás aránylag nem nagy értékű képvisel, de megdöbbentő a dologban Strasser János édesanyjának az elvetemültsége, aki a két meggondolatlan suhancot felbuztatta. S ha még csak ez az egy eset búne nyomná a lelkét! Kovács Mihály azt is beismerte, hogy ő a télen — ugyancsak biztatásra — atyját 7 vagy 8 szor meglopta. Megborzadva írjuk e sorokat, mert retentő még elgondolni is, hogy akad édesanya, aki nem hogy megfeddené fiát a gonosságáért, de még ő maga tanítja, biztatja reá! Ez az eset, amikor igazán helyén való a törvény betűinek szigorú alkalmazása.

A Polgári Dalkör műkedvelői előadása.
 Örül a lelkünk, mikor ennek az érdemes egyesületnek sikereit látjuk. Jól tudjuk, hogy városunk közönségének legnagyobb része velünk érez ezen örömlünkben. Mert hiszen a Polgári Dalkör, a mely minden szép és üdvös dologból kiveszi a maga részét, közönségünknek valóságos szívéhez kötött. Örömlünkbe azonban ürmöt önt az a tudat, hogy azért mégsem virágzik ez a kör annyira, amennyire mi ezt óhajtanánk. Kerestük az okát. A közönségben van talán a hiba? Nem. Azt hisszük, hogy: ha a dalkör még több tagot számlálna, s e tagok még nagyobb buzgósággal velenek részt v próbákban s még lángolóbb lelkesedéssel iparkodnának működésük iránt a közönség érdeklődését felkelteni mint eddigigé, nem volna ok a panaszra. Okuljanak a legközelebbi tanulságból. Mi tette a mult vasárnap sikerét oly fényessé? A tagok buzgósága és lelkesedése. Kévs műkedvelői előadás ért el olyan sikert, mint ez. Kétségtelen, a siker előre biztosította jórészen az is, hogy a szereplők egytől-egyig válogatott erőkből állottak. Hogy mégis reményen felül sikerült, az csak a nagy lelkesedésnek köszönhető, amiből elsősorban maguk a szereplők vették ki a részüket. Nem mondunk nagyot, ha ezt az előadást sok vidéki színház előadásának fölébe helyezzük. Régen láttuk a *Sárga csikó*-t ily öszvénygő előadásban. Még az sem rontotta le a hatást, hogy a sugó hangja imitt-amott túlerős volt. *Ignáci* Ferencről (Csárdás gazda) talán nem is kell beszélnünk. Ma is igazi színész a javából. Meglepő szép alakítást produkált *Novák* József (Csorba Márton), akiben (különösen a lezárló jelenésben) oly magasfoku intelligenciát és színészi rutint tapasztaltunk, amit méltán jutalmazott meg a közönség riadó tapsviharral. Méltó elismerés illeti *Báder* Juliskát (Bakaj Erzsi) és *Grébner* Lajost is (Csorba Laci). Mindketten nemcsak hangjuk és énekük szépségével, de játéku görödülékenysége és alakításbeli ügyességükkel tündek ki. Nagyon szépen megállták a helyüket: *Hollóssy* Ferenc (Bakaj András), *Liszt* Ulrik (Icig, botos), *Réthy* Ferenc (pusztabíró), *Hruška* Béla (Peti), *Sándorovits* János (Bogár Imre) és *Simola* Mariska (Trézi). De elismeréssel kell adoznunk a többi szereplőknek is, mert csak az ő ügyességük biztosította az előadás sikerét. A Polgári Dalkör — mint ilyen — a felvonások között nagyon szép dalokat adott elő *Medgyessy* József karmester vezetése alatt.

Fizetésemelés. A f. évi január 25-én tartott városi közgyűlés Herendy Vilmos szállásmesternek, 40 évi szolgálata alapján 400 korona évi személyes pótlékot szavazott meg. Ugyanez a közgyűlés Wünsch Antal tb. számfeljót napidíját pedig 4 koronára emelte fel. A miniszter a közgyűlés ezen határozatát jóváhagyta.

Üngyilkosság. Hiába! ezen a téren is újításra kell törekedni. A régi mód sablonos imár, kötel, víz, egy pisztoly, egy durranás. Ez mind semmi, smarn. *Bogay* Tibor, 19 éves kereskedőszéd, bátyja, *Bogay* Andor üzletében volt alkalmazva. Úgy látszik, szerelmi mámor lepte meg az ifju ember szívét, a mely ellen türelmetlenül kereste, de nem találta meg a megoldást. A napokban két revolvert vásárolt, tegnap este pedig elment barátaival Öv: Lencsés Jánosné jancsár-utcai vendéglőjébe, rangosat mulatott, majd fél tíz óra tájban kiment az udvarban levő pince tetejére s ott fölállván, e nótával ajkán: „Pince, pince, tizenhárom sor pince”, a két revolver közül az egyiket szívére, a másikat pedig bal szemé mellé irányította. A kettős lövés hallatára a jó barátok serege kirohant s ott találták véreben hanyatfekve a szerencsétlen fiatal embert. A két golyó mindegyike halálhozó volt, az egyik az agyvelőt roncsolta szét s a koponya felső részén jött ki, a másik szívet tarta át. Tíz tölés még benmaradt a halálhozó fegyverben. Még éjjel be szállították a régi városi kórház halottas kamrájába.

Sirfosztogató. Az élőkhoz nem mert közeledni, tehát a sir mélyén csendesen pihenők tanóját rabolta meg gonosz kezekkel Dani János pátkai lakos. Öv. Sebán Józsefné panaszt tett a csendőrknél, hogy valaki ellopta a férje frissen ásott sírjának keresztjét s rávalott a szerszmind Dani Jánosra, a kit a gonosz tett elvetésében meglepett. Csendőrök kutatást rendeztek Dani

akásán s egész csomó fejfát, valamint a temető fái közül egy nagy rakást találtak a rozslékü embernél, a kit természetesen el is veszi büntetését gonosz tettéért.

A lacikonyhások. A keresk. miniszter napokban leérkezett rendelete értelmében csak azon lacikonyhások tartoznak iparigazolványt váltani akik nap-nap után, rendszeresen foglalkoznak ilyesmivel.

Összedölt ház. *Oremusz* József felsővárosi kovácsmester házának egy része, mely a Zámoly- és Királykut-utcára és a vásártérre szögellik, vasárnap este fél 9 órakor összeomlott. *Oremusz* családjaival együtt vígan beszélgetett szobájában, mikor a műhely felőli részről óriási robaj hallatszott. A megrémült család pár percig mozdulni sem mert, s csak fokozta rémületüket, hogy a lakóház falai is megrepedtek. Mikor a műhelybe vezető ajtót kinyitották, romhamaszt láttak maguk előtt. *Oremusz* a nemrégiben cseréppel fedette be a házat, azt híven, hogy a szokatlanul vastag falak könnyen megbírják a cserépet is. Még akkor sem tartott semmitől, amikor a falakon repedések észlelt. Most azonban nem győzi áldani az Istent irgalmaért, mert, ha nappal történtek az összeomlás, menthetetlenül elpusztult volna. Sőt valószínűleg más is oda vesz rajta kívül. Szolgáljon ez a dolog mindnyájunk okulására. Tanuljunk meg, hogy a legvastagabb vályogfal sem elég erős a nagyobb teher elviselésére, ha emellett néhány évtized ólomcsülya is rá nehezedik, s hogy minden ilyen kényesebb építkezésnél ki kell kérnünk a szakértő véleményét s ne elégedjünk meg holmi kőmives-pallér véleményével. Lehet a kőmives-pallér nagyon ügyes ember de a szakszerű számításokhoz mégsem ért.

Műkedvelői színelőadás. A f. hó 10-én tartott műkedvelői előadás, melyet a Sárobgárdi Iparos Olvasókör rendezett saját könyvtára javára, minden tekintetben szépen sikerült. A szereplők valamennyien jól megállták a helyüket, amit bizonyít a gyakkrai. „hangzott viharos taps. „A tartalékos férj”-et adta” el.

Allatgyógyászati intézet. A legutóbbi hivatalos kimutatás szerint vármegyénkben a ragadozó állati betegségek a következőképp jelentek: *Lépfene:* Sároreg, *veszttség:* Csákvár, Sárosd 1 m., Gárdony, Etyek, Gyúró, Vértessacska, *ragadós száj- és körömfájás:* Aba 1 p., *sertésorban:* Bicske 1 p., Csabdi 1 p., *sertésvesz:* Gánt 6 u., Hercegfalva 8 u., Pusztá-egres 1 m., Bodmer, Csabdi 3 u.

Eltoloncolták. Zalka Juliát, kit a rendőrség már egy ízben 5 évre kitiltott városunkból, 3 napi vendéglátás után eltoloncolták.

Megmart állapotok. A napokban egy veszett eb került Velencére, s ott több kutyát megmart, de az utjába került baromfiakat sem kímélte, sőt egy kecskének is neki rontott. A hatóság megtette a szükséges intézkedéseket. — Ugyancsak a napokban történt, hogy Pusztavám községben egy veszett eb megmarta a 8 éves Süll Juliánát és a 4 éves Kurucz Józsefet. Mindkét gyermeket felszállították a Pateur-intézetbe. — Sárosd községben pedig Pécsi István vasuti ör kutyája egy Farkas Imre nevű, 7 1/2 éves fiúcskát harapott meg. Ut is ilvítették a Pasteur-intézetbe.

Értsünk szót!

Dr. Kneifel Ferenc székesegyházi karnagy ur a F. N. szombati számában közölt nyilatkozatában f. hó 12-én „Az egyházi zene és a Sz. H.” cím alatt irt cikkéhez olyan megjegyzéseket fűz, melyek arra vallanak, hogy a karnagy ur az egész ügyet félreírta. A karnagy ur egészen más malomban öröl, mint kellene. Mi, a Sz. H. tudósítója és én, a „zenci szempontból igazán siralmas lamentációk” felett vitakoztunk, melyekben a Sz. H. tudósítója szerint azok „rég szívesége helyébe most az önmagát lejárt recsegő baráthanghoz hasonló ének lépett.” En egyszerűen igazat adtam ebben a Sz. H. tudósítójának akkor, mikor a székesegyházi énekkar ezen szereplését számalmasnak és ellenszenvet keltőnek mondtottam, és azt hiszem, a karnagy ur sem fog soha annak akkor elért sikerével dicsekedni; én csak az ellen tiltakoztam, hogy a tudósító ezt a szereplést a pápai enciklika tulhajtásán és félre-

magyarázásán alapuló képtelen intézkedésnek tulajdonította. Ha a karnagy ur érzékenységet bántja az én véleményem, egy vonja kedőre a Sz. H. tudósítóját is, aki nálammal sokkal keményebb szavakkal fejezte ki „leszóló” véleményét s akit a karnagy ur bizonyára hivatottabb zeneőrő kritikuskak tart, mint engem. Ezt azonban a karnagy ur nem teszi, hanem helyette védelmébe veszi ellenem a egyes kart, melyet egy szóval sem „szóltam le,” hacsak leszólásnak nem veszi cikkem eme szavait: „amint husvtör énekeltek nők a kóruson, ugy a nagyheti Responsoriumokat is énekelhetne volna a mostani vegyes kar.” A karnagy ur egész nyilatkozata s azért a mondottakkal az egész le volna tárgyalva, de azért egyik-másik megjegyzését mégis szóvá kell még tennem. „Zeneőrő kritikának szívesen vetem magam alá” — mondja a karnagy ur, arról azonban megelégedkezik, hogy az egyházi zenét nemcsak zenei, hanem liturgiai szempontból is — és pedig elsősorban ebből — lehet és kell is elbírálni. Zenei kapacitásnak vagy zene-kritikusnak nem tartom magam, s hogy a karnagy ur minék tart, azzal nem törődöm, de ha a zenéhez a semminél is kevesebbet értek, akkor is hozzászólok az egyházi zene kérdéséhez papi állásomnál fogva, mert a papságnak nemcsak joga, hanem kötelessége is ellenőrizni az egyházi zenét, hogy az az egyházi szabályoknak megfelelő legyen; ebből a szempontból pedig garmadával sorolhatnám fel a liturgikus baklövéseket, melyeket az a bizonyos jóakarattal könnyen el lehetne kezűni. Azt mondja továbbá — nem minden güny nélkül — a karnagy ur: „ugy látszik, a cikkiró . . . azonosította magát Ö Szentsége nökitiltó rendeletével.” Nos, hát ebben teljesen igaz van; ez azonban nemcsak nekem, hanem minden katolikusnak kötelessége, s ha mindenki megfelelően eme kötelességének, ha mindenki magáévá tenné az egyház akaratát, akkor nem volna az egyházi törvények megvalósításának annyi kerékkötője. Az ebből levont következtetést azonban már nem tartom helyesnek. En nagyon szívesen meghallgatom a női és vegyeskarokat is pl. a Szt. István-Teremben, és nagyon szépnek is tartom azokat; hogy ennek dacára mégis az énekesnőknek a templomban való mellőzését vélem helyesnek, annak sok más, itt föl nem sorolható okon kívül az a legfőbb oka, hogy az egyház ösrégi és a pápa Szentsége által felújított törvényei ezt rendelik. A magam írását s akaratát mindekor alárendelem az egyházi akaratának.

Felber Géza.

SZERKESZTŐI ÜZENET.

Imádkozó. Ön ezeket írja: „Többen voltunk együtt. Delet harangoztak. A pap-vendégünk az ablakmelyedébe húzódtok, s imádkozni kezdett. Követük a jó példát. De mi még jóformán bele sem kezdtünk az „Urangyalá”-ba, pap-vendégünk már bevégezte imádságát. Ha nem volnék jó katolikus, meg kellett volna ezen botránkoznom, hiszen az az imádság csak elhadart imádkozás lehetett jó katolikus nyelvtanban azonban azt gondoltam, hogy ennek valami különös oka van.” — Helyesen vélite. Husvtől Szentháromság vasárnapig a papok — a breviárium utasítása szerint — nem az „Urangyalá”-t imádkozzák, hanem a „Regina coeli” antiphonát. (Magyarul: Mennynek királyné asszonya.) Ez pedig jóval rövidebb az előbbinél. Ennek a miérte pedig az, hogy ebben a szent időben az Egyház még mindig husvti hangulatban van, még mindig alleluját zeng a dicsőségesen feltámadt, Megváltó méltó imádsására.

G. L. Reméjük, hogy idővel tartalmasabb verset fog Ön írni és címetek is jobban meg tudja válogatni. Egyébként helyesírási szabályait átírtam, mert „had” és „hadd” is gyana.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
 RENDKÍVÜL OLCSON ELADÓK
 fajgalambok
 Jókai-utca 18. sz.
 XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX